

DUCHOVNÉ OZVENY

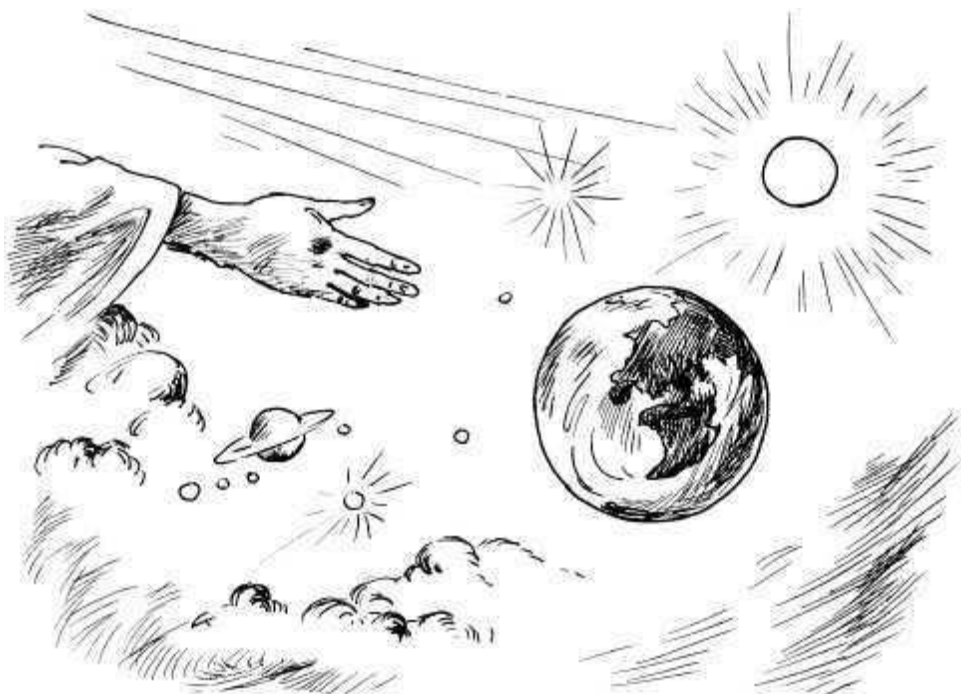
ročník X.
August
2007

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours

Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

číslo **8**

O počasí, ľuďoch a katolicizme

Ak sa povie, že sme hovorili o počasí, znamená to vlastne, že sme nehovorili takmer o ničom. Predsa sa teraz aj o počasí hovorí trochu inak. Prežili sme extrémne teploty, aké od dôb zaznamenávaného merania neboli! Zaujímavé pre mňa, čosi ako prebratie prehriateho organizmu boli reakcie niektorých ľudí: „Hurá, sme svedkovia niečoho, čo ľudia pred nami nemali možnosť zažiť!“

Sú rôzne pohľady na počasie posledných rokov a počasie budúcnosti. Odborná verejnosť je skôr v strehu, boja sa a apelujú na človeka, aby sa snažil nastaviť inak život. Sú ďalší, ktorí hovoria, že otepľovanie je niečo prirodzené, že súvisí s orbitálnou dráhou zeme a že niečo podobné bolo aj na konci stredoveku a nebolo to dielom človeka. A sú tí, ktorí povedia „Hurá!“, je to niečo výnimočné.

Sám som sa radil do zvláštnej skupiny medzi – teda medzi apelovaním na človeka a tým, že sa veci aj tak celkom nedajú zmeniť, teda že si budeme musieť zvyknúť. Tá tretia skupina so svojim „Hurá!“ ma trochu prekvapila a priviedla k premýšľaniu. Ale nie nad počasím. K premýšľaniu nad človekom. A chcel by som si poznačiť svoje vlastné „Hurá!“. „Hurá!“ nad tým, akí sme rôzni a ako je to dobre. Myslím, že je naozaj dobré si to poznačiť, pretože nad rôznosťou ľudí vieme niekedy aj zaplakať, aj bolí, aj sa vďaka nej strachujeme... A robím to neraz aj ja. Predsa sú chvíle, akosi zvláštne priezračné, kedy znova prichádza vedomie, že je to tak dobre. Že aj nemiestne „Hurá!“ vie niekedy priviesť k inému

pohľadu, vie rozosmiať, jednoducho je dobré, keď je tu.

Od tohto všetkého sa odvíja aj moja úvaha o tom, čo preťalo náboženský svet počas horúčav – vyhlásenie pápeža o jedinečnosti katolíckej cirkvi. Asi ste o tom počuli a čítali dosť. Neviem presne, čo Vatikán sledoval týmto vyhlásením a určite by som sa nepodpísal pod články niektorých kolegov typu: my sme pravá perla, ostatní sú len bižutéria. Ale vyhlásenie je tu. A nie je jediné. A nie je jediná ani záporná reakcia naň. Ale pre mňa je orientačným bodom rozoberaná láska k rôznosti – je dobré vedieť kto som, kde stojím, čo verím, čo vyznávam, čo žijem, ale nemusí ma rušiť, že niekto je iný. Dokonca ma to môže preberať a obohacovať.

Chcem byť realista. Aj čo sa týka počasia, aj čo sa týka cirkvi a jej vyhlásení. Ale nechcel by som byť realista bez nádeje. Moja nádej je, že sa dokážeme spoločne popasovať aj s počasím (na niečo si zvykneme, niečo snád' dokážeme zmeniť), aj s tým, že niekedy môžeme započuť vyhlásenia, ktorým nie celkom rozumieme (že ich unesieme a že nenabúrajú poctivú snahu o dobro Kristovej veci). Základný základ pre mňa je, alebo inak povedané platforma na spoluprácu ľudí pre mňa je, aby sme mali záujem o našu vlastnú zem, o veci, ktoré ľudia držia a zblížujú, o dejiny, ktoré spoločne píšeme na zemi. Kristus by to možno povedal: Aby sme mali záujem o Božie kráľovstvo a všetko ostatné sa pridá.

Peter Cibira,
praje všetkým pekné letné dni!

Podnety z tlače

Na púťach sa mi najviac páči, kadiaľ vedú a kam vedú. Púť je totiž cesta prírodou, ktorá končí v kostole. Pri duchovných cvičeniach je to exercitátor, ktorý svojimi prednáškami dáva podnety k rozjímaniu, pri púti dáva impulzy k úvahám samotná príroda, pretože „nebesia rozprávajú o sláve Boha a obloha hlása dielo jeho rúk“.

Spomínam si na jedno putovanie skalami a na náhly pocit, že som súčasťou Božieho diela prírody. Že hmota môjho tela je vypožičaná z hôr, riek a vetra, a onedlho ju zase vrátim späť. Uvedomil som si, že vápnik mojich kostí je rovnaký ako v skalách okolo. Keď sa červenám, železo v mojej krvi je rovnaké, ako to, čo spôsobuje červenú farbu železných rúd. Voda v potokoch je rovnaká ako tá v mojom tele a vzduch, ktorý dýcham, je súčasťou poryvu vetra. Stará indiánska pravda: sme časťou zeme a ona je časťou nás, sme tancujúce skaly.

Iné putovanie: cesta po ľadovci na Antarktíde, hodiny a hodiny chôdze po jednotvárne bielej a rovnej doske. Pre človeka zvyknutého na obzory a zelené kopce je v tom niečo fantastického: dokola len ľadové bielo až ďaleko k horizontu, kde splýva s oblohou. Rozľahlá rovina bez akéhokoľvek orientačného bodu, bezživotné dielo, kde všetky smery sú zdanlivo rovnaké a smer určuje len neistá strelka kompasu. Jeden krok za druhým, hodinu za hodinou, bez predstavy doby a vzdialenosti pochodu. Paralela s duchovným životom sa ponúka sama. Po hodinách chôdze sa zo snehu vyklŕajú obrysy skál.

Skaly sú holé a studené, ale predsa nikdy pre nikoho nie sú tmavé bloky balvanov milšie, ako pre polárnych cestovateľov, pretože skaly znamenajú pevnú zem bez trhlín a zem znamená život.

Okrem putovania prírodou má púť ešte jednu dôležitú vlastnosť – cieľ. Starí kresťania označovali hriech slovom hamaria. Znamenalo to pôvodne situáciu, kedy lukostrelec pri streľbe trafil vedľa. Termín hamaria je zábleskom geniálnej intuície: hriech je minúť sa cieľu, hriech je akákoľvek cesta, ktorá nekončí v Bohu. Hriech je prvá cesta márotnatného syna. Keď je preč z domu svojho otca, je jedno, kam pôjde, všetky smery sú zlé. A z tohto zorného uhla je púť opakom hriechu, pretože jej zmysel je, že končí pri svätostánku v kostole.

Náš život už dávno nie je púť. Múdry poľský sociológ Bauman prirovnáva život moderného človeka k hudobnému klipu: mnoho krátkych záberov, ktoré súvisia spolu len voľne, epizodickosť a nesúvislosť ako program, bezcieľne blúdenie životom a snaha o čo najkonformnejšie čakanie na smrť. Súčasná „renesancia“ púti je možno intuitívny protest proti takémuto životu. Púť teda zďaleka nie je plytkým náboženským folklórom, ale vyjadrením niečoho veľmi tajomného a symbolického v človeku. Veď samotný zakladateľ kresťanstva o sebe povedal, že cestou je on sám.

*Marek Orko Vácha (biológ, cestovateľ,
pedagóg, publicista, teológ):
Pouť není zdaleka jen mělkým
náboženským folklórem,*

Katolícký týždenník 26/2007, str. 1

Suchovskí dôchodcovia plní hlbokých dojmov a zážitkov

Jednota dôchodcov Slovenska v spolupráci s Obecným úradom v Suchoj nad Parnou zorganizovala dňa 20. a 21. júla 2 dňový výlet, ktorého cieľom bola sv. omša na Mariánskej hore v Levoči. Zúčastnilo sa ho 34 dôchodcov a starosta obce p. František Oboril spolu s manželkou. Organizačne výlet zabezpečoval predseda JDS p. Vít Bobek a o jeho zdarný priebeh sa starali členovia výboru – p. Valentovičová, p. Vargová a p. Blažo.

Prvým cieľom našej cesty bola krásna Jánska dolina v Nízkyh Tatrách, kde sa niektorí kúpali, iní obzerali krásnu prírodu, stavebnú architektúru a dýchali čerstvý nízkotatranský vzduch. Cestou tam sme spoznávali významné pamätné miesta našej krajiny a spievali pekné slovenské ľudové piesne.

Ubytovali sme sa vo Svite, kde nás po úmorných horúčavách privítala výdatná dažďová nádielka. Ráno sme sa

účastníci zájazdu v Levoči pred kostolom na Mariánskej hore

zobudili do krásneho slnečného dňa a zdravého tatranského vzduchu. V ceste do Levoče sme pokračovali s myšlienkou duchovnej obnovy každého z nás.

Celú dopoludňajšiu časť, ktorá vyvrcholila svätou omšou a krížovou cestou v kostole na Mariánskej hore, veľmi pekne organizovala p. Surová za pomoci užšieho kolektívu žien. Výsledkom bol hlboký duchovný zážitok a všeobecná spokojnosť účastníkov zájazdu.

Obhliadka hradieb mesta Levoča a návšteva rozlohou najväčšieho hradu v Strednej Európe – Spišského hradu – boli ďalšie zastávky. Prekvapil nás veľký záujem návštevníkov o túto významnú stavebnú pamiatku.

počas prestávky v Liptovskom Jáne

Vysoké Tatry sú lákadlom pre každého návštevníka Slovenska a my sme neboli výnimkou. Šokovali nás dôsledky prírodnej katastrofy, ktorá tu zanechala spúšť na obrovskej ploche. Obed v Novom Smokovci nám i tu spestrila výdatná tatranská búrka. Stihli sme si však pozrieť i nový tatranský kostol so zaujímavou architektúrou.

Športový areál na Donovaloch bol poslednou zastávkou. Cestu domov, v dobrej nálade, sme spestrili ľudovými i mariánskymi piesňami.

kostol v Levoči na Mariánskej hore

K úspechu vydarenej akcie prispel aj vodič p. Jozef Surový svojou citlivou jazdou a ústretovým správaním. Chorí, starší i mladší dôchodcovia všetko zvládli. Disciplinované správanie účastníkov tiež prispelo k pohode, dobrá, optimistická nálada starostu a organizátorov, finančná pomoc Obecného úradu, výrazne prispeli k tejto vydarenej akcii.

Veríme, že dobrý pocit z výletu a zážitky nám ešte dlho budú pretrvávať v našich spomienkach. Želáme si, aby takýchto akcií bolo čo najviac.

Michal Blažo
účastník výletu

JE TO TAK?

Tí skôr narodení mi určite dajú za pravdu. Disciplína v škole musela byť. Pán učiteľ si ju vedel udržať. Či už dobrým slovom, ale-bo trsteničkou. Mnohí si pamätajú „škerce“ alebo „hrušky“, ktorými boli odmenení po vyvedení nejakého zbojstva. Áno, boli sme zbojníci, vždy boli a aj budú deti živé, vý-myselné. Patrí to k rastu, dospievaniu. Vy-vádzali sme, ale všetko to boli hry, zboj-stvá, v rámci normy. Žiadne kastovanie de-tí na chudobné - bohaté. Dnes sa veru stret-neme i s tým, že žiak si dovoľí „utiahnuť“ si z učiteľa, učiteľky. Ved' on má bohatého rodiča, on by si mohol aj celú školu kúpiť! Zmenil sa svet okolo nás, rozdelil nás do skupín. Platí - čím chudobnejší a menej vzdelaní sú rodičia, tým horšie výsledky má dieťa v škole. Bohatstvo a sebavedomie idú ruka v ruke.

Načo ovládať cudzie jazyky, ved' dnes k imidžu patrí drahé a rýchle auto. Bojím sa, že dnešné deti majú už iný hodnotový rebríček. Ich nezaujímá učenie, ale kde,

ako rýchlo a za koľko! Nie vzdelanie, nie múdrosť. Nosí sa vysoké IQ, ale zabúda sa na ľudskosť. Samozrejme, nie všetci patria do jedného koša. Vraví sa, že Boh stvoril človeka na svoj obraz, my však svoj obraz prispôsobujeme dnešnej dobe. Tolerujeme násilie. Je to dobré alebo zlé? Dávame deťom rady do života - musíš byť dravým, musíš sa presadiť za každú cenu, musíš sa biť o svoj úspech! Poslúchli.

Dokáže si dnešná mládež odpovedať na otázku - budeme lepší, úspešnejší ako naši rodičia, ako generácia pre nami? Ťažko odpovedať.

V každej ére boli ľudia dobrí a boli ľudia i zlí. Ale vždy prevládala úcta k staršiemu, vzdelanejšiemu. Ak budú mladí schopní poučiť sa z chýb starších, budú múdrejší, dokážu si povedať - my budeme iní, lepší! Ešte tak obmedziť aroganciu, agresivitu, zlo medzi deťmi. Dokážeme to?

Bude raz v škole pán učiteľ'

PÁN UČITEĽ?

Anna Oravcová

V minulom čísle Duchovných ozvien sme Vám predstavili Maťa Uhlára a sľúbili priniesť od neho články, ktoré tento šikovný chlapec píše. Dnes Vám ponúkame jednu z jeho úvah.

**Nauč sa smiať,
aj keď máš oči plné slz,
nauč sa nevravieť,
keď mlčať máš.
Skús svoj smútok zabalit'
a poslať do neznáma,
nech nevráti sa viac.**

Tieto slová básne ma oslovili, pretože jej význam sa veľmi podobá môjmu životu. Som na vozíku, no naučil som sa s tým žiť. Ale mnoho ľudí nedokáže žiť v mojej blízkosti. Trápia ma ich súcítné, odsudz-

júce pohľady, bezohľadnosť a netolerancia, ktoré mi ubližujú. Vtedy sa mi stáva, že aj keď sa smejem, v mojom srdci je iba žiaľ a bolesť. Aj keď sa snažím nájsť silu zabudnúť, nedá sa, pretože sa s tým stretávam takmer každý deň.

No sú aj ľudia, vďaka ktorým môžem svoj smútok zabalit' a aspoň na chvíľu odhodit' preč. Vtedy sa necítim ostrčený a márnopocit, že patríam do tejto spoločnosti. Položte si otázku, či by ste to dokázali aj vy! Skúsme teda odhodit' svoje predsudky a vnímať človeka srdcom a nie pohľadom.

**Ubráňte sa skúposti na slovo,
načo sa jej poddávať,
máš v srdci nevyrieknuté teplo
a to treba rozdávať.**

Matej Uhlár

Nanebovzatie Panny Márie

Panna Mária je pre mňa stelesnenie ženskej krásy a materstva.

Túžby, nehy, odvahy, statočnosti hodnej neba. Neba po ktorom vedome či nevedome túžime všetci.

Čo je ale nebo, aké je, čo o ňom vieme?

Nebo je pre nás záhada. Veľký otáznik.

Keď sa pozorne vhlíbime do pocitu, ktorý v nás slovo nebo vyvoláva, je to asi u mnohých pocit blaha, pokoja, lásky...

Nevieme kde je, len tušíme aké je.

Nevieme, kto z nás si ho zaslúži.

Spásu dosiahneme vierou, ale čo to znamená mať vieru?

Musíme byť vo viere učení?

Musíme mať veľké vedomosti?

Musíme byť činní, výkonní, špičkoví, uznávaní, ako to vyžaduje dnešná doba?

Musíme dobre vyzerieť, krásne voňať, mať všetko tip-top, ako to od nás vyžaduje verejná mienka?

Všetci cítime a naša viera nás učí, že toto nieje podmienkou.

Že viera nieje vierou len vo vlastné sily, ale niečo celkom iné.

To iné, čo my obyčajní ľudia nevieme ani celkom definovať, vysvetliť, zadeliť do tabuľky, či vzorca.

Vieme len, že nás viera dvíha. Že nám môže dávať silu uniesť i veľmi ťažké veci. Dokonca prijať svoju smrť, či smrť milovanej bytosti pokojnejšie, s nádejou.

Vieme, že môžeme byť spokojne jednoduchí ľudia a predsa sme zachraňovaní a milovaní i so všetkou našou ľudskosťou,

strápenosťou či biedou.

Tak, ako tá, ktorá bola hodná osobitnej cti a lásky Božej – Mária.

Jednoduchá, bázlivá, milujúca, verná a vo svojej jednoduchosti krásna Božia Matka.

Túžila byť so svojim synom v dôvere, že na ňu čaká.

V takejto dôvere sa človek nebojí smrti, ale túži po stretnutí s Láskou, ktorá premení jeho bytie.

V takejto viere, vo viere v nebo, má človek silu uniesť aj najťažšie bremená.

Čo viac, môže do kráľovstva neba vstúpiť už tu na zemi. Svojím pokojom, odovzdanosťou, nádejou a láskou, ktoré pramienka z viery v nekonečne nežnú Božiu náruč a milosrdenstvo.

Spomienky našich rodičov

Ako to bolo...

1953 - maturantka

ly?“ rozhodla som sa povyzvedať spomienky mojej mamy na svoju rodnú dedinu a zapísať ich. Veľmi mi je ľúto, že som nezapísala aj otcove spomienky. Ak vám rodičia ešte žijú, nečakajte prídlho. Sú to vzácne veci, ktoré sa môžu nenávratne stratiť. Mnohé spomienky stoja za to, aby sme sa s nimi podelili aj s ostatnými.

„Áno, chodila. Chodila som do suchovskej školy štyri roky. V starej Národnej škole v Suchej boli triedy roztrúsené na niekoľkých miestach. Dve triedy boli v materskej škole.

Prvé zdravotné stredisko v Suchej a spomienky na školu

„Mami, chodila si do Suchej do základnej školy“

Tam ma učil pán riaditeľ Galko. Bola som jeho obľúbenec, lebo mi dobre išla matematika. Jedna trieda bola na mieste, kde bývajú Nádašský. Štvrtý a piaty ročník bol v budove starého kultúrneho domu, kde bol aj byt pána učiteľa Oravca. O ňom by nám vedela viac povedať pani učiteľka Duška Oravcová, jeho dcéra. Môj otec Ján Fančovič bol salónny krajčír a občas mu šil obleky. Šiesty, siedmy a ôsmy ročník spojili na jednotriedku. Deviaty ročník nebol povinný a bol iba v Trnave. Bola to príprava na strednú školu. Hovorilo sa mu - kurz. Ja som od piatej triedy chodila na mešťanku do Trnavy (kde je dnešné Balakovo). Potom som navštevovala už spomínaný kurz v Trnave a neskôr zdravotnú školu (v budove Hollého gymnázia), kde som vyštudovala diplomovanú zdravotnú sestru. To vtedy bolo dosť dobré vzdelanie, ktoré málokto mal. Zo Suchej študovali ešte dve dievčatá – Marta

1956, zľava: Oravec, Haršányová, Taligová, Izakovičová, Dr. Beneš

Oravcová (vtedy Čordášová) a Helenka Blahová“.

Toľko na úvod k spomienkam mojej mamy. Po vojne bol svet iný. Bolo treba znovu vybudovať, čo vojna zničila. V roku 1954 bolo na mieste vyvlastneného Pilárikovho mlyna zriadené prvé obvodné zdravotné stredisko a neskôr tiež zubná ambulancia (na prízemí), kde bol lekárom MUDr. Beneš so sestričkou Ankou Haršányovou. Na fotografii sú spolu s mojou mamou. Je tam tiež Oto Pravec (manžel Marty Oravcovej), ktorý pracoval na Národnom výbore, ktorý sídlil tiež v budove Pilárikovho mlyna (na prízemí). Moja mama Marta (vtedy Fančovičová, dnes Izakovičová), bola prvou zdravotnou sestričkou u lekára Morvajova v Suchej. Ambulancia bola na poschodí a pacienti čakali na schodoch. Až po presťahovaní MNV do budovy bývalého diskontu sa ambulancia presťahovala na prízemie a mala aj čakáreň. Vo dvore mlyna družstvo chovalo sliepky. Na fotografii je aj ich opatrovatelka Magdaléna Taligová. Obvodné stredisko tiež slúžilo, z môjho pohľadu, aj ako miestne environmentálne pracovisko. Vtedy totiž mala patronát nad životným prostredím v obciach okrem iných inštitúcií aj Okresná hygienická stanica a mama bola menovaná do funkcie ľudového hygienika.

„Úlohou ľudového hygienika bolo dozerať na dodržiavanie hygienických noriem v obci.“ hovorila mama o svojich povinnostiach.

„Napríklad, aby ľudia nevypúšťali odpadovú vodu od kráv a sviň do jarku na ulicu. Voda tam totiž páchla, lákala húfy múch a mohla spôsobovať vážne nákazlivé ochorenia. Tiež sme kontrolovali výkopy studní, aby boli až tridsať metrov od odpadových skládok. Pri výskyte infekčného ochorenia sme ľudí poučovali

o dodržiavanie hygienických predpisov. Vyhladával sa výskyt pohlavných

zľava: Haršányová, Dr. Beneš, Izakovičová

ochorení, ktoré boli po vojne veľmi rozšírené. Pri podozrení na kontamináciu vody sa robili hromadné odbery vzoriek zo studní, ktoré sa posielali na hygienickú stanicu. Hlavne po veľkých privalových vodách. Po zistení baktérií hasiči vytiahli všetku vodu zo studne a studňa bola vydezinfikovaná“ spomínala mama.

„Samozrejme povinností bolo oveľa viac. Ambulancia slúžila aj pre deti a tehotné mamičky ako prenatálna poradňa. Vtedy ešte nebol v Suchej detský lekár. Všetko robil obvodný lekár. Chodili sme očkovať deti do školy. Robili sa depistáže u žien, aby sa včas zachytili onkologické ochorenia. Ako sestrička som tiež navštevovala ležiacich pacientov a ošetrovala som ich na lôžku. Bola to i prevencia proti preležaninám“ vravela o svojich povinnostiach a bolo vidieť, ako mala svoju prácu rada. Ešte doteraz ju priatelia navštevujú, keď potrebujú pomôcť, poradiť, ošetriť. Spolu so všetkými spomínanými i nespomínanými povinnosťami jej vtedy pribudla aj ďalšia. V roku 1954 založila v Suchej Červený kríž.

„Trikrát do týždňa som školila o prvej pomoci 15. – 20. žien. Školenia trvali asi pol roka a opakovali sa každý rok. Viedli sme tiež školenia o škodlivosti chemických látok pracovníkom v Chemike.

s rehoľnou sestrou Luciou Šajbidorovou

V praktickej prvej pomoci sme vzdelávali dvakrát do týždňa aj žiakov v novopostavenej základnej škole, spolu s pani učiteľkou Jandovou, ktorá učila teoretickú časť kurzu. Dosť povinností bolo v ambulancii i mimo nej. Ako zdravotná sestrička som pomohla priviesť na svet niekoľko bábätiok, ktoré nechceli vyčkať, kým príde sanitka.“ usmiala sa mamina.

„V Suchej (na obvode, aj v nemocnici) som pracovala desať rokov. Potom som odišla na očné oddelenie do nemocnice

do Trnavy, kde som slúžila až do dôchodku.“ konštatovala nakoniec.

Zdravotníctvo má aj v génoch. Sestra jej dedka Imricha Šajbidora – Terézia Tomašovičová bola v Košolnej pôrodnou asistentkou až do svojich 70. rokov. Jeho dcéra Marta Šajbidorová, ktorá po odchode z rodnej Suchej ako rehoľná sestrička prijala meno Lucia, sa stala vrchnou sestrou v nemocnici pre postihnuté deti. Jeho syn Jozef Šajbidor, sa stal lekárom. Škoda, že krátko po štyridsiatke zomrel. Bol to skvelý človek a priateľ Vilka Turčányho. V jeho šľapajach išla jeho dcéra Júlia i môj brat Vincent.

Gabriela Spustová

Poznámka redakcie:

Budeme radi, ak budete pokračovať v objavovaní zaujímavých príbehov svojich rodičov a známych a napíšete nám o nich. Zaujímavé bude pridať aj dobové fotografie. Či o tom, ako sa kedysi..., ale to už necháme na vás.

Vaše príspevky môžete poslať i na e-mail: spusta8@mail.t-com.sk, alebo e-mail pána farára: ptrcbr@teoforum.sk

*„Ak chcete skutočne slúžiť svojim bratom,
nechajte Krista vládnuť vo svojich
srdciach,
aby vám pomáhal rásť v sebaovládani,
aby vám dal schopnosť rozumieť mu,
aby vás naplnil svojou láskou
a viedol vás po cestách, ktoré vedú
k dokonalosti.
Nebojte sa byť svätými!“*

Ján Pavol II.

Apoštolát modlitby na mesiac august:

- **Všeobecný:** Aby všetci, čo prechádzajú vnútornými ťažkosťami a skúškami, našli v Kristovi svetlo a podporu, ktoré ich privedú k objavaniu skutočného šťastia.
- **Misijný:** Aby Cirkev v Číne bola svedkom čoraz väčšej jednoty a aby preukazovala svoje účinné a viditeľné spojenie s Petrovým nástupcom.
- **Úmysel KBS:** Nech nám je vzorom nanebozatá Panna Mária, aby sme kráčajúc za ňou došli do neskej slávy.

DUCHOVNÉ OZVENY

Farský mesačník

Vychádza poslednú nedeľu
s dátumom nasledujúceho mesiaca.

Vydáva Rímskokatolícka cirkev,
farnosť Suchá nad Parnou, č. 431,
PSČ 919 01. Tel.: 033 / 55 80 144.
šéfredaktor: Mgr. Peter Cibira,
administrátor

Grafická úprava: Ing. Peter Spusta
náklad: 400 výtlačkov

S povolením Arcibiskupského úradu
v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98
Registrácia MK SR, č. 1/2001

Cena: dobrovoľný príspevok

júl v našej farnosti

Zosnuli:

+20.7., Emília Martišovičová, Zvončín, 83.r.

Pokrstení:

*18.5.2007, Miriam Ižoldová, Suchá

*27.3.2007, Matúš Sepeši, Suchá

* 7.6.2007, Richard Ševčík, Košolná

*28.6.2007, Lenka Tollarovičová, Suchá

*22.5.2007, Dávid Záhradník, Košolná

Sviatosť manželstva uzavreli:

21.7. Jozef Andraščák a Katarína Karadyová

Výročia, významné cirkevné akcie

6.8.

výročie smrti pápeža Pavla VI.
(1978)

24.8.

biskupská vysviacka Mons. kardinál
Ján Chryzostom Korec, SJ, emeritný
biskup (1951), Nitra

25.8.

sviatok blahorečeného
mučeníka rehoľného kňaza Metoda
Dominika Trčka

30.8.

výročie posviacky katedrálneho
chrámu v Trnave

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na august

(Rozpis sv. omší je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

Počas dovolenky od 20.8. – 1.9. sv. omše v týždni nebudú. Súrne prípady (zaopatrovanie, pohreby) budú zastupovať vdp. v Dlhej (tel. 5580 435), alebo vdp. v Dolných Orešanoch (tel. 5582 177)

Sv. omše v týždni

18.00 - Suchá - utorok - piatok;
17.00 - Košolná - streda; Zvončín – štvrtok

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

5. augusta – 18. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu
7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

12. augusta – 19. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Košolná, v sobotu, platná na nedeľu
7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

15. augusta – Nanebovzatie Panny Márie

18.00 - Suchá, v utorok, platná na sviatok
7.30 - Zvončín;
17.00 - Košolná; 18.00 – Suchá

19. augusta – 20. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu
7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

26. augusta – 21. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Košolná, v sobotu, platná na nedeľu
7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

August 2007 Obdobie cez rok

St 1 Alfonz Mária de Liguori, biskup, uč. Cir.

Št 2 Euzébius Vercellský, bisk. (Porciunkula)

Pi 3 Peter, biskup

So 4 Ján Mária Vianney, kňaz

Ne 5 18. nedeľa v cezročnom období

Po 6 Premenenie Pána

Ut 7 Sixtus II., pápež a spol., mučeníci

St 8 Dominik, kňaz

Št 9 Terézia Benedikta z Kríža, rehoľ., muč.

Pi 10 Vavrinec, diakon, mučeník

So 11 Klára, panna

Ne 12 19. nedeľa v cezročnom období

Po 13 Poncián, pápež, Hypolit, kňaz, muč

Ut 14 Maximilián Mária Kolbe, kňaz, muč.

St 15 Nanebovzatie Panny Márie

Št 16 Štefan Uhorský

Pi 17 Hyacint

So 18 Helena

Ne 19 20. nedeľa v cezročnom období

Po 20 Bernard, opát, učiteľ Cirkvi

Ut 21 Pius X., pápež

St 22 Panna Mária Kráľovná

Št 23 Ružena Limská, panna

Pi 24 Bartolomej, apoštol

So 25 Ľudovít, kráľ

Ne 26 21. nedeľa v cezročnom období

Po 27 Monika

Ut 28 Augustín, biskup, učiteľ Cirkvi

St 29 Mučenícka smrť Jána Krstiteľa

Št 30 Erik, kráľ

Pi 31 Rajmund, rehoľník